

1.

Noapte de toamnă

Cerul este ca jăratul .Începe să se îngâne ziua cu noaptea.S-au dus serile călduroase.Amurgul vine parcă mai repede.

În nopțile reci de toamnă văzduhul parcă freamătă.O lume ciudată parcă prinde ființă sub stele.Noiane de frunze desprinse parcă din uriașe creaturi sunt purtate de vânturi.Umbrele se strecoară rătăcite.

Țipete răsar și se sting în noapte.Chemări de călăuzire umplu largul cuprinsului.Sunt păsările călătoare.Și cu ele parcă iau ceva din sufletul nostru.În ochii lor parcă au furat și razele soarelui.Pe aripile lor duc primăvara și vara.

Dar zorile apar.Dungi roșiatice de lumină apar la orizont.Este răcoare.Soarele aruncă primele săgeți de lumină.

Vine dimineața !

2.

Cățelușa mea

E o zi frumoasă de vară. Căldura toropitoare se revarsă peste pământ. Ciripitul păsărelelor răsună prin împrejurimi. Stau la umbra unui copac uitat de vreme și citesc romanul *Baltagul*. Este o carte care îmi place mult.

Un lătrat lung îmi atrage atenția. Este Roxi, cățelușa mea cea cu blana mătăsoasă și moale și cu ochii mari și căprui. Mă duc după ea să văd ce se întâmplă și o găsesc lângă fântână. În timp ce o ridic în brațe, câinele vecinului o ia la sănătoasa. Cred că a alergat după cățelușa mea. Astfel se explică rana de la lăbuța lui Roxi. O duc în casă și o bandajez. Roxi se lipește de mine așteptând să o mângâi. Sigur se simte mai bine. O așez pe pernuța ei și după un timp adoarme.

Când am primit-o pe Roxi, aceasta era un mic ghem de blană aurie care aproape că încăpea într-un buzunar. Chiar dacă a trecut un an de când o am pe Roxi, ea e la fel de drăgălașă ca atunci când era micuță. Tot timpul vine lângă mine, dă din codiță și mă privește cu ochii ei adorabili. Chiar dacă nu vorbește, eu știu că și ea mă iubește la fel de mult cât o iubesc și eu.

Roxi e o cățelușă drăgălașă și jucăușă care îmi face zilele mai frumoase. Ea este prietenul meu cel mai bun, prietenul drag al copilăriei mele.

3.

Un apus de soare la munte

Am ajuns la munte, la Cozia, împreună cu familia mea. A fost o călătorie lungă dar acum ne aflăm într-un loc minunat.

Munții semeți aproape că ating cerul. Aerul e atât de curat. Brazilii stau drepti privind soarele. Florile mici și firele de iarbă se unduiesc sub adierea vântului cald. Alerg după fluturii jucăuși cu fratele meu și nici nu ne dăm seama cum a trecut timpul. Acaparați de jocul nostru nici nu observăm că razele aurii ale soarelui dispar, încet, încet. Totul parcă se schimbă. Vântul adie lin, brazilii nu mai zâmbesc și își închid ochii. Pe cer au apărut norișori, soarele se ascunde după munți. Ultimele raze portocalii- roșietice de abia se mai văd. Apusul soarelui a omorât lumina. A dispărut, a dispărut soarele, dar...numai până dimineață.